

Нормативи и стандарди априорног критерија за оцењивање писмених контролних задатака из математике

Сматра се да истоврсни или комбиновани контролни задаци треба да буду тако димензионирани да, у првом полугодишту, ученике првог разреда ангажују до 20 минута, другог разреда до 35, а трећег и четвртог разреда 35-40 минута. Приликом оцењивања писмених задатака потребно је претходно дефинисати шта се сматра грубом, великом а шта мањом грешком. Великим (грубим) грешкама се могу сматрати: нетачно извођење математичких операција, неправилно решавање једначина и неједначина, неправилан избор бројчаних података.

Мањим грешкама се могу сматрати: нерационални поступци при решавању задатака, изостављање назива операција, нетачно преписивање бројчаних података или знакова математичких операција код тачног решења задатака.

Оцена из скале	Нормативи-стандарди
Оцена (5)	- Цео задатак урађен без грешке
Оцена (4)	- Постоји 1-2 мање грешке
Оцена (3)	- У задатку постоје 2-3 грубе и 2-3 мање грешке
Оцена (2)	- У задатку је учињено више од 5 грубих решака
Оцена (1)	- Није урадио задатке или су решења и операције погрешили

Слично наведеним примерима, могу се дефинисати нормативи и стандарди априорног критерија и за све остале наставне предмете који полазе од специфичне дидактичко-логичке структуре њиховог градива.

Код утврђивања норматива априорног критерија, могуће је поћи и од броја задатака које ученици треба да реше. Ако, на пример, од три задатка ученик све реши исправно, добија оцену пет, ако реши два задатка, добија оцену врло добар, итд.

С обзиром на то да нема прописаних норматива и стандарда за примену априорног критерија, остаје потреба да сваки наставник разради ове критерије, односно утврди нормативе којих би се придржавао у циљу објективизације оцењивања. Придржавањем ових критерија елиминисале би се грешке због познатог неповољног дејства фактора о којима смо напред говорили (хало-ефекат, лична једначина наставника, грешка контраста и слично).

Априорни критериј, и под претпоставком да постоје сачињени нормативи којима се објективизира његова примена, има и неке недостатке.

Оцењивање је својеврсно мерење. Мерење је упоређивање двеју величина од којих се једна узима за јединицу мерења. Могло би се узети да су јединице код априорног критерија норме, стандарди које су поједине друштвене институције дефинисале. Међутим, ови нормативи и стандарди су ипак општег карактера, па се њима мери успех ученика без обзира на услове у којима се одвија наставни рад (неопремљеност школе, лошије решена кадровска питања школе у односу на школе

које су то оптимално решиле и сл.). Ученици, наравно, нису криви што живе у заосталим срединама, што се њихов рад одвија у неповољним дидактичко-техничким и кадровским условима. Због тога, објективно, нису у могућности постићи успех као ученици у развијеним градовима и школама са повољнијим условима.

Пошто је оцењивање (мерење) једна врста упоређивања, исправније је, са овог становишта, упоређивати знања међу ученицима исте школе јер раде у истим или сличним условима.